

Елин Пелин

Лошата катеричка

Дълбоко в една гъста гора имаше малка хубава полянка. От сутрин до вечер слънцето я обливаше с лъчите си. Сред полянката имаше изворче. В това закътано място, отдалечено от света, дето рядко стъпваше човешки крак, цареше спокойствие, тишина и безопасност. Тук идеше зайчето да си играе на слънце и нищо не го плашеше. Тук идеха сърните да пият вода от изворчето. По високите дървета наоколо мътеха гургулиците и тяхното живо гугукане развеселяваше и ободряваше горската самота.

През есента отнякъде пристигна тук една пъргавя катеричка. Това място много ѝ хареса. На едно старо дърво високо в клоните имаше малка хралупа.

„Виж тука мога да си устроя жилище за през зимата“ – помисли тя.

Но хралупата бе плитка и когато катеричката влезе вътре, главата ѝ остана отвън.

– Трябва да се изработи – каза тя, – трябва да се издълбае по-дълбоко.

И катеричката отиде при кълвача, който чукаше от сутрин до вечер по дърветата и ги чистеше от разни насекоми.

– Слушай, господин Кълвачо – рече катеричката. – Ти си добър майстор, имаш остра човка и правиш хубави дупки по дръвчетата, можеш ли да ми издълбаеш една къщичка хе на онова дърво там?

– Мога – отговори кълвачът. – Но какво ще ми платиш?

– Ще ти посоча едно дърво, под кората на което има всевъзможни насекоми – там можеш цяла година да се храниш.

– Добре – каза кълвачът и се зае да дълбае хралупата, която катеричката си бе избрала.

Той не се бави много. Неговата остра човка заработи усилено и ударите ѝ цял ден се чуваха надалече в гората.

– Работлив кълвач – каза една мишка на съседа си. – Никога не го мързи: чука ли, чука.

– Прави ми къща – каза катеричката, която дочу тоя разговор. – Наближава зима: трябва да се мисли за зимовище.

– Да, катеричке, и ний сме загрижени за зимата – събираме лешници, но няма де да ги туряме. Вчера направих дупка в земята, но мина мечката и стъпи на нея, разтури я. Остави друго, ами едва сполучих да изляза, щях да се задуша.

– Мене на високото от нищо не ме е страх – рече катеричката.

– Добре си ти, катеричке.

– Аз мога и под наем да давам – рече важно катеричката. – До

мойта хралупа има още една, по-малка наистина, но за една мишка става.

– Да, но ти си скъперница – каза мишката. – кой знае какъв наем ще искаш.

– Не искам много – рече катеричката. – виждаш ли там ония четири стъпки на поляната? Това са стъпките на елена. Ще ми ги напълниш с лешници, и толкова. Повече няма да ти искам.

Отърча мишката при стъпките на елена, погледна ги, не й се видяха дълбоки, лесно би ги напълнила.

– Добре, катеричке, съгласна съм – каза тя, като се върна.

– Тогава ще кажа на кълвача да приготви квартирата ти – рече катеричката и заскача по дървото.

Кълвачът току-що свършваше хралупата на катеричката. Влезе господарката вътре и потъна като в кладенец – широко, удобно, славно.

– Благодаря ти, майсторе – завика катеричката. – Приготви, моля ти се, и тази съседна дупка. Приготви я колкото за една мишка, пък аз ще ти дам няколко косъма от опашката си, да постелеш гнездото си.

Кълвачът се съгласи и какъвто беше работлив, още от вечерта приготви квартирата за мишката. Прегледа я мишката, хареса я. И почна тя да пълни еленовите стъпки с лешници, за да си плати наема. Цял ден ходи из лешниковата гора да събира капналия плод. Носи и брой: една стъпка, две стъпки, три стъпки.

А катеричката, лукавата, тича, когато мишката е на работа, събере лешниците от едната стъпка, занесе ги в жилището си и ги трупна на купец.

Връща се мишката, брой, брой – все не й достига една стъпка.

Съгледа това нещо майсторът кълвач и не му хареса постъпката на катеричката. Отиде той при нея и каза:

– Катеричке, опашката ти е рошава, но душата ти е лошава. Ти крадеш труда на мишката. Не правиш добре.

– Ти, майсторе, в чужди работи не се бъркай! – рече катеричката с явно незадоволство.

– Не. Не мога да търпя неправди! – каза с възмущение кълвачът. – Аз съм работник. Живея с труда си и почитам труда на другите. Възмушавам се от твоята постъпка и ще ти дам да разбереш!

– Махай се оттук, омразен чукач. Махай се, да те не гледат очите ми. Ако те пипна, главата ти ще откъсна.

Кълвачът отлетя възмутен.

На другия ден, когато катеричката излезе да краде пак лешниците

на мишката, той отиде при нейната хралупа, удари жилището няколко пъти с яката си човка и го продъни цялото. Крадените лешници се разсипаха на земята. А на мястото постави надпис: „Който прави зло на другите, зло и него постига!“

КРАЙ

© 1935 Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5606>]